

Arrest

nr. 346 984 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VOS, die loco advocaat C. MANDELBLAT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Albanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1984 te Fier. U bent ongehuwd en kinderloos. Uw ouders, broers en zus zijn woonachtig in Albanië.

In Albanië was u werkzaam als lasser in verschillende bedrijven. In augustus of september 2016 of 2017 verliet u Albanië en kwam u naar België. Initieel om uw vriend te bezoeken maar na twee maanden besloot u in België te blijven en samen met uw vriend te werken waarbij jullie oud-ijzer en metalen ophaalden. Na drie maanden verviel u in illegaal verblijf maar bleef in België en keerde tijdens uw verlof enkele keren terug naar Albanië, de laatste keer in 2022.

In 2024 werd bij u een Hiv-besmetting vastgesteld waarvan u vermoedt dat u deze hebt opgelopen in een café in St-Gilles. Sedertdien bent u in behandeling.

Op 15 maart 2025 voelde u zich emotioneel niet goed en besloot u uw moeder in te lichten over uw HIV-besmetting. Uw moeder reageerde kwaad, zei dat u haar zoon niet meer bent en dat u niet langer welkom was. HIV is een discriminerende ziekte in Albanië en haar geloof heeft daar veel invloed op haar reactie. Met een HIV-besmetting wordt men niet aanvaard in Albanië.

Na het gesprek met uw moeder diende u op 30 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Albanië vreest u discriminatie, mogelijk zelfs gedood te worden, vanwege uw HIV-besmetting. In de Albanese samenleving zijn de mensen namelijk bang dat u hen zou kunnen besmetten. Voorts zal u er geen of onvoldoende toegang tot medische zorgen, meer bepaald noodzakelijke medicatie hebben.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: Uw originele Albanese paspoort uitgegeven in augustus 2022, enkele medische documenten met betrekking tot uw behandeling van HIV en Hepatitis B in België; en een artikel van VOA over de algemene situatie voor HIV-patiënten in Albanië. Per email maakt uw advocaat een aanvullende nota met opmerkingen d.d. 29 mei 2025 over waarin gewezen wordt op de stigmatisering van mensen die leven met HIV in Albanië, in het bijzonder vanwege uw religieuze achtergrond en waarin verder gesteld wordt dat de wet voor preventie en controle van HIV uit 2008 weliswaar een aantal rechten voor personen met HIV bevat die in de praktijk geen implementatie kennen doch die anderzijds op zichzelf een stigmatiserend effect heeft onder meer door een aantal verboden handelingen zoals de overdracht van HIV die erin zijn opgenomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (Vragenlijst Bijzondere procedurele Noden DVZ d.d. 7 mei 2025), en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) oordeelde dat u medische en psychologische problemen kent (Beoordeling bijzondere procedurele noden d.d. 7 mei 2025). Uit de bijgevoegde documenten, onder meer medische documenten d.d. 2021 en d.d. 2024 en een document bestaande uit 8 pagina's van uw advocaat waarvan de eerste pagina ontbreekt, blijkt dat u Hepatitis B en HIV hebt. Nergens worden psychische problemen vermeld of geattesteerd. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd bevraagd naar uw medische en psychische problemen teneinde eventuele bijzondere procedurele noden te kunnen inschatten. Hierbij haalde u zelf ook aan dat u aan HIV leidt en hiervoor een medicamenteuze behandeling volgt. Met betrekking tot eventuele mentale problemen gaf u aan dat uw vrees bij terugkeer naar Albanië u zwaar weegt. Voorts gaf u aan dat u zich goed voelde en zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te voeren (Notities van het persoonlijk onderhoud van H. F. (...) d.d. 28 mei 2025, verder CGVS, p. 2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat uw verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u stigmatisatie, zelfs gedood te zullen worden, door medeburgers omwille van uw HIV-besmetting (CGVS, p. 7, p. 10, p. 11). Daarnaast heeft uw moeder u gezegd dat u haar zoon niet meer bent en dat u niet meer welkom bent (CGVS, p. 7). Tot slot haalt u aan dat de noodzakelijk medicatie niet steeds beschikbaar zal zijn in Albanië (CGVS, p. 7, p. 8, p. 12). Ter staving legt u enkele medische documenten waaronder attesten, afspraken en afrekeningen voor die aantonen dat u in België een medische behandeling volgt (CGVS, p. 6) alsook een artikel van VOA waarin de gebrekkige medische behandeling van HIV in Albanië wordt besproken. Ook de aanvullende nota van uw advocaat gaat in op de discriminatie die HIV-patiënten in Albanië ondervinden.

Vooreerst betwist het CGVS vooralsnog niet dat u te lijden hebt aan Hepatitis B en HIV.

Waar u voorts vreest gestigmatiseerd, gediscrimineerd en mogelijk gedood te zullen worden omdat u drager bent van HIV, wijst het CGVS er vooreerst op dat in de Albanese wet voor de bescherming tegen discriminatie d.d. 2010 HIV-status (en geslachtskenmerken) expliciet als gronden voor discriminatie zijn opgenomen. Uw advocaat wijst in haar aanvullende nota tevens op het bestaan van een wet uit 2008 inzake Preventie en Controle van HIV doch haalt in deze aan dat deze bescherming in praktijk dode letter blijft.

In het kader van bovenstaande dient te worden opgeworpen dat u niet aantoont dat u bij terugkeer naar Albanië uw rechten niet zal kunnen doen gelden en geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook

redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Zo blijkt vooreerst dat u geen weet hebt van een wet die Albanese onderdanen expliciet beschermt tegen discriminatie op basis van HIV-status (CGVS, p. 11). Dit mag verbazen. Immers betreft uw vrees bij terugkeer gediscrimineerd te zullen worden en hierbij geen of onvoldoende bescherming te zullen genieten vanwege de Albanese overheid. Aldus zou in alle redelijkheid kunnen verwacht worden dat u zich minstens zou hebben geïnformeerd naar de beschermingsmogelijkheden die de Albanese wet u biedt. Niettemin mag hoe dan ook van u verwacht worden dat u zich op uw rechten, in casu bescherming tegen discriminatie omwille van Hiv-besmetting opgenomen in de wet van 2010, beroept indien u bij terugkeer problemen zou krijgen.

Waar uw advocaat in haar aanvullende nota wijst op de wet ter preventie en bestrijding van HIV/AIDS d.d. 2008 en daarbij verwijst naar de NGO Hiv-justice, dient opgemerkt te worden dat overeenkomstig informatie van diezelfde NGO blijkt dat deze wet enerzijds een reeks rechten voor mensen met HIV vastlegt en anderzijds verplichtingen aan mensen met HIV oplegt, meer bepaald maatregelen ter voorkoming van de overdracht doch waarbij deze verplichtingen op zich geen sancties bevatten bij het niet-nakomen ervan. De overtreding van de verplichtingen opgenomen in artikel 9 van voornoemde wet vormen administratieve overtredingen en kunnen gestraft worden met een geldboete.

Inzake bescherming door de Albanese autoriteiten ingeval van discriminatie of geweld vanwege uw Hiv-status haalt u weliswaar aan dat het twijfelachtig is dat u ook daadwerkelijk zal geholpen worden door de politiediensten mocht u daadwerkelijk een klacht indienen (CGVS, p. 11) waarbij u aangeeft dat u weet hoe de zaken in Albanië gaan. U denkt niet te zullen worden geholpen (CGVS, p. 11). In alle steden en instituten zal u naar eigen zeggen discriminatie ondervinden en als u naar de politie zou stappen, zou deze u niet ondervragen maar u integendeel anders bekijken (CGVS, p. 6). Vooreerst betreft voorgaande een hypothetische veronderstelling van uwentwege. Bovendien bevestigd of u zich in dergelijke gevallen elders of tot hogere instanties kan wenden, stelt u slechts dat u eventueel wel dergelijke stappen kan zetten doch werpt u zeer algemeen de tegenvraag op of u daarbij ook daadwerkelijk zal worden geholpen (CGVS, p. 11). Hiermee overtuigt u geenszins dat het voor u bij terugkeer en bij eventuele problemen buiten uw wil om onmogelijk is om een beroep te doen op de Albanese autoriteiten.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politioneel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "onestop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene

doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Waar uw advocaat in haar aanvullende nota nog wijst op uw sterke Islamitisch-religieuze achtergrond waarbij de sociale impact van Hiv op het leven van moslims in Albanië aanzienlijk is en waarover u zelf ook aangeeft dat uw moeder u zei dat u haar zoon niet meer bent, dat u niet meer welkom bent (CGVS, p. 7), dat haar geloof een sterke rol speelt in haar houding (CGVS, p. 2, p. 7), dient te worden aangestipt dat u enerzijds reeds sedert 2016 Albanië heeft verlaten en gedurende de voorbije 9 jaar slechts 2 à 3 keer bent teruggekeerd (CGVS, p. 5). Daarbij dient verder worden aangestipt dat u van zichzelf verklaart dat u weliswaar moslim bent, doch dat u uw geloof niet praktiseert (CGVS, p. 4). Bijgevolg dient vastgesteld dat het gegeven dat u bij terugkeer naar Albanië niet meer welkom bent bij uw religieuze ouders, onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar u desbetreffend ook aankaart dat u bij terugkeer naar Albanië niet steeds over de noodzakelijke medicatie zal kunnen beschikken (CGVS, p. 7, p. 8, p. 12) dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De overige documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming hebt neergelegd vermogen niet om voorgaande beoordeling alsnog in een ander daglicht te plaatsen.

Uw paspoort toont uw nationaliteit en identiteit aan dewelke niet worden betwist.

Het artikel van VOA (Voice of America) d.d. 1 december 2024 handelt over het aantal HIV-besmettingen in Albanië, over het aantal mensen dat vanwege hun HIV-besmetting het leven gelaten hebben, dat er nog steeds uitdagingen zijn niettegenstaande er enige vooruitgang geboekt is, onder meer door het verstrekken van gratis medicijnen. Over discriminatie noch over eventuele gebrekkige bescherming hiertegen wordt niet vermeld.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, § 2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 49/3 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2025 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 3 december 2025 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

Bij terugkeer naar Albanië vreest verzoekende partij gestigmatiseerd, gediscrimineerd en mogelijk gedood te zullen worden vanwege haar hiv-besmetting (notities CGVS, p. 10-11). Ook is zij niet meer welkom bij haar moeder (notities CGVS, p. 7). Tevens vreest zij dat de noodzakelijke medicatie niet steeds beschikbaar zal zijn in Albanië (notities CGVS, p. 7-8, 12).

De Raad volgt verwerende partij evenwel waar deze in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze vaststelt dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij terugkeer naar Albanië in geval van problemen wegens haar hiv-besmetting geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Meer bepaald wordt dienaangaande dienstig op het volgende gewezen: *“Waar u voorts vreest gestigmatiseerd, gediscrimineerd en mogelijk gedood te zullen worden omdat u drager bent van HIV, wijst het CGVS er vooreerst op dat in de Albanese wet voor de bescherming tegen discriminatie d.d. 2010 HIV-status (en geslachtskenmerken) expliciet als gronden voor discriminatie zijn opgenomen. Uw advocaat wijst in haar aanvullende nota tevens op het bestaan van een wet uit 2008 inzake Preventie en Controle van HIV doch haalt in deze aan dat deze bescherming in praktijk dode letter blijft.*

In het kader van bovenstaande dient te worden opgeworpen dat u niet aantoont dat u bij terugkeer naar Albanië uw rechten niet zal kunnen doen gelden en geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Zo blijkt vooreerst dat u geen weet hebt van een wet die Albanese onderdanen expliciet beschermt tegen discriminatie op basis van HIV-status (CGVS, p. 11). Dit mag verbazen. Immers betreft uw vrees bij terugkeer gediscrimineerd te zullen worden en hierbij geen of onvoldoende bescherming te zullen genieten vanwege de Albanese overheid. Aldus zou in alle redelijkheid kunnen verwacht worden dat u zich minstens zou hebben geïnformeerd naar de beschermingsmogelijkheden die de Albanese wet u biedt. Niettemin mag hoe dan ook van u verwacht worden dat u zich op uw rechten, in casu bescherming tegen discriminatie omwille van Hiv-besmetting opgenomen in de wet van 2010, beroept indien u bij terugkeer problemen zou krijgen.

Waar uw advocaat in haar aanvullende nota wijst op de wet ter preventie en bestrijding van HIV/AIDS d.d. 2008 en daarbij verwijst naar de NGO Hiv-justice, dient opgemerkt te worden dat overeenkomstig informatie van diezelfde NGO blijkt dat deze wet enerzijds een reeks rechten voor mensen met HIV vastlegt en anderzijds verplichtingen aan mensen met HIV oplegt, meer bepaald maatregelen ter voorkoming van de overdracht doch waarbij deze verplichtingen op zich geen sancties bevatten bij het niet-nakomen ervan. De overtreding van de verplichtingen opgenomen in artikel 9 van voornoemde wet vormen administratieve overtredingen en kunnen gestraft worden met een geldboete.

Inzake bescherming door de Albanese autoriteiten ingeval van discriminatie of geweld vanwege uw Hiv-status haalt u weliswaar aan dat het twijfelachtig is dat u ook daadwerkelijk zal geholpen worden door de politiediensten mocht u daadwerkelijk een klacht indienen (CGVS, p. 11) waarbij u aangeeft dat u weet hoe de zaken in Albanië gaan. U denkt niet te zullen worden geholpen (CGVS, p. 11). In alle steden en instituten zal u naar eigen zeggen discriminatie ondervinden en als u naar de politie zou stappen, zou deze u niet ondervragen maar u integendeel anders bekijken (CGVS, p. 6). Vooreerst betreft voorgaande een hypothetische veronderstelling van uwentwege. Bovendien bevraagd of u zich in dergelijke gevallen elders of tot hogere instanties kan wenden, stelt u slechts dat u eventueel wel dergelijke stappen kan zetten doch werpt u zeer algemeen de tegenvraag op of u daarbij ook daadwerkelijk zal worden geholpen (CGVS, p. 11).

Hiermee overtuigt u geenszins dat het voor u bij terugkeer en bij eventuele problemen buiten uw wil om onmogelijk is om een beroep te doen op de Albanese autoriteiten.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “onestop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.”

In haar verzoekschrift herhaalt zij haar vrees om te zullen worden gestigmatiseerd, uitgesloten en gediscrimineerd omwille van haar hiv-besmetting, doch zonder in concreto afbreuk te doen aan bovenstaande bevindingen inzake de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden en aan te tonen dat het haar desbetreffend aan nationale bescherming ontbeert. Ook het louter opnieuw verwijzen naar de wet uit

2008 inzake Preventie en Controle van hiv en de kritiek hierop van de ngo *HIV Justice Network*, i.e. elementen die haar advocaat al eerder heeft aangehaald en waarmee in bovenstaande beoordeling reeds rekening wordt gehouden, werpt geen ander licht op de hierboven gedane vaststellingen. Uit het loutere gegeven dat de niet-naleving van bepaalde verplichtingen die gelden voor personen met hiv gesanctioneerd kan worden met een administratieve geldboete alsook dat in Albanië bepaalde vormen van hiv-verspreiding strafrechtelijk kunnen worden bestraft, kan geenszins worden besloten dat verzoekende partij bij problemen wegens haar hiv-besmetting geen beroep kan doen op de hulp en/of bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

Waar zij aangeeft niet langer welkom te zijn bij haar religieuze ouders, bemerkt de Raad dat verzoekende partij reeds sedert 2016 Albanië heeft verlaten en gedurende de voorbije 9 jaar slechts 2 à 3 keer terugkeerde naar haar ouders in Albanië (notities CGVS, p. 5). Dient tevens te worden aangestipt dat zij van zichzelf verklaart dat zij weliswaar moslim is, doch dat zij haar geloof niet praktiseert (notities CGVS, p. 4). Het loutere gegeven dat zij bij terugkeer naar Albanië niet meer welkom is bij haar religieuze ouders is dan ook onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar zij ten slotte nog aankaart dat zij bij terugkeer naar Albanië niet steeds over de noodzakelijke medicatie zal kunnen beschikken (notities CGVS, p. 7, 8 en 12), duidt de Raad er nog op dat, zoals ook terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, medische problemen *an sich* geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en evenmin met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden, dient zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te volgen.

2.2.6. De bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 1-4) werpen geen ander licht op het bovenstaande.

Haar paspoort (doc. 1) toont haar nationaliteit en identiteit aan, i.e. elementen die niet worden betwist. Het artikel van VOA (Voice of America) d.d. 1 december 2024 (doc. 3) handelt over het aantal hiv-besmettingen in Albanië, over het aantal mensen dat vanwege hun hiv-besmetting het leven gelaten hebben alsook over de uitdagingen die er nog steeds zijn niettegenstaande er enige vooruitgang geboekt is, onder meer door het verstrekken van gratis medicijnen. Over discriminatie noch over eventuele gebrekkige bescherming hiertegen wordt niets vermeld. De medische documenten met betrekking tot haar behandeling van hiv en hepatitis B in België (doc. 2), tonen aan dat zij lijdt aan hiv en hepatitis B, hetgeen evenmin wordt betwist. Met de aanvullende nota van haar advocaat d.d. 29 mei 2025 (doc. 4) werd hierboven reeds rekening gehouden.

2.2.7. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog een medisch attest d.d. 22 januari 2025 (bijlage 2). Ook dit attest betreft louter haar behandeling van hiv en hepatitis B in België, hetgeen hier niet ter discussie staat.

2.2.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 28 mei 2025 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van

verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT